

vidt jeg husker, måtte man for nogle få måneder siden ud at skaffe 25 mio. kr., for at nogle penge ikke skulle gå tilbage til EU.

Så lad os få en diskussion om, hvordan vi kan koble det sammen.

Men det er rigtigt, at det ikke har noget med dette lovforslag at gøre, at det ikke har noget med administrationen at gøre, men vi støtter lovforslaget og ønsker at arbejde videre med det andet.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ønsker fru Vibeke Peschardt ordet i denne sag? Så er muligheden til stede nu.

Vibeke Peschardt (RV):

Tak!

Jeg vil sige, at Det Radikale Venstre kan støtte dette lovforslag, som nu lægger rammerne for administrationen af Den Europæiske Socialfond.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil takke varmt for støtten fra alle sider i Folketinget. Det er jo ikke hver dag, man er udsat for det, og det kan så få mig til at bruge lidt af tiden til at tilkendegive, at jeg faktisk ikke bare er enig i indstillingen til selve forslaget, men også i ønsket om mere synlighed omkring, hvad pengene rent faktisk bruges til, for hvis der kan komme mere synlighed omkring det i en lidt bredere sammenhæng – måske gennem en årlig rapport eller evaluering, som kan gøres til genstand for en diskussion – så kunne det måske oven i købet være, at også fru Annette Just blev tilhænger af Den Sociale Fond, for hvad er det egentlig, der støttes via Den Sociale Fond?

Der gives faktisk støtte til regioner i industriel tilbagegang – det er bl.a. Nordjylland og Lolland – og der gives støtte til erhvervsmæssig integration af unge, af langtidsledige og af særlig udsatte grupper, til industrielle omstillinger, til landsdistrikter i tilbagegang, til udvikling af nye muligheder for kvinder og unge mennesker, altså rent faktisk ganske mange ordentlige og fornuftige projekter, som fører til, at der skabes et vækstgrundlag i nogle områder, som man sige er tømt for ressourcer, og hvis der dér kan komme noget tilskud og nogle ildsjæle til at løfte, ja, så er der altså nogle penge her, hvor med der kan realiseres mange gode ideer.

Så jeg har altså en forhåbning om, at når vi nu får et lovgrundlag, der giver os bedre mulighed for at få klargjort, hvad alle disse mange penge bruges til, kan det som sagt oven i købet være,

at hele Folketinget bliver glad for Socialfonden, fordi pengene faktisk går til noget, der er ganske godt og fornuftigt. Men tak for tilslutningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 192: Forslag til lov om ændring af lov om uddannelses- og erhvervsvejledning. (Ændring af reglerne for sammensætning af Rådet for Uddannelses- og Erhvervsvejledning og udvidelse af rådets opgaver).

Af arbejdsministeren (Jytte Andersen).
(Fremsat 24/1 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Anne-Marie Meldgaard (S):

Set i lyset af det stigende behov for vejledning hos såvel unge som voksne i takt med den stigende tilgang til uddannelse generelt og med ønsket om at minimere de ca. 30 pct. af en ungdomsårgang, der ikke erhverver sig nogen erhvervskompetencegivende uddannelse, er det utrolig vigtigt, at det danske vejledningssystem såvel på den menneskelige som på den materiale-mæssige side er af høj kvalitet.

Med dette lovforslag tydeliggøres Rådet for Uddannelses- og Erhvervsvejlednings fremtidige rolle som primært et vejledningsfagligt rådgivningsorgan på landsplan og regionalt.

Det er vigtigt i den sammenhæng at præcisere, at der her er tale om den vejledningsfaglige

del, og at det bl.a. drejer sig om udvikling og udgivelse af vejledningsmaterialer, udvikling af uddannelser til nye vejledergrupper, udvikling på ligestillingsområdet osv.

Udviklingen af rådets opgaveområder afspejler således de senere års udvikling på vejlederområdet og skal yderligere ses i lyset af, at såvel den enkelte som samfundets interesse i et vel-fungerende vejledningstilbud er stor.

Det er vigtigt at understrege, at selv om rådets opgaver udbygges, ændres der ikke på de regionale arbejdsmarkedsråds rolle, som stadig væk går ud på at koordinere vejledningen i forbindelse med tilrettelæggelsen af den arbejdsmarkedspolitiske indsats.

Som forslaget ligger her, er der en mulighed for en styrkelse af rådet på indholdssiden, men jeg må konstatere, at med den kraftige udvidelse af rådets sammensætning, som er foreslået, er der en fare for, at der sker en svækkelse af rådets handlekraft og en skævvridning af repræsentationen af de forskellige interessenter i vejledningsdelen.

Hovedproblemet er selvfølgelig, om rådet i forhold til antallet af særorganisationer kan være tilforordnet i den udstrækning, der skønnes nødvendig. Som jeg ser det, er der mange små særinteresser, som allerede bliver varetaget af større organisationer. Så jeg havde hellere set, at man havde revurderet den bestående råds-sammensætning, frem for en egentlig udvidelse af rådet.

Socialdemokratiet er positivt indstillet over for forslaget, men ønsker, at man under udvalgsarbejdet også diskuterer rådets sammensætning. Bortset fra det tilslutter vi os lovforslaget.

Charlotte Antonsen (V):

Dette lovforslag giver ikke Venstre de store problemer, og vi kan stort set støtte det.

Især synes vi, det er udmærket at gøre Rådet for Uddannelses- og Erhvervsvejledning mere effektivt og tidssvarende. Det er naturligvis vigtigt med en professionel vejledningsindsats. Uanset om ministeren mener, at vi har flaskehalsproblemer eller ej, tror jeg, man kunne forestille sig, at hvis der kommer gang i samhandelen med Østeuropa osv., har vi behov for, at flere mennesker uddanner sig i nogle mere tekniske fag. Så vi synes generelt, det er godt, at dette råd er effektivt.

Det eneste problem, vi har, er sammensætningen, og det kan jeg forstå at Socialdemokrati-

et også havde problemer med, og derfor vil vi gerne i udvalget se på, om det er rimeligt, at både Ligestillingsrådet og Danske Kvinders Nationalråd skal være repræsenteret, for Venstre mener ikke, at kvinder taler et særligt sprog, eller at der er noget ved kvinder, som gør, at de skal have vejledning på en speciel måde.

Tilsvarende gælder for minoriteterne såsom de etniske minoriteter og invalideorganisationerne. Der er vi heller ikke sikre på, at der er behov for, at sådanne minoriteter bliver repræsenteret, for det, der for os at se er problemet – det var også det, den socialdemokratiske ordfører, fru Anne-Marie Meldgaard, var inde på – er, at når vi gerne vil gøre rådet effektivt, skal vi også passe på, at vi ikke gør det alt for stort.

Så vi vil meget gerne se på sammensætningen under udvalgsarbejdet.

Frank Dahlgaard (KF):

Det Konservative Folkeparti mener, at i en tid med så store ændringer, som der er sket og stadig sker på uddannelsesområdet, er spørgsmålet om studie- og erhvervsvejledning overordentlig vigtigt, og derfor kunne dette lovforslag være en anledning til at bede om en mere gennemgribende analyse af hele vejledningen.

Ligesom den foregående ordfører vil jeg sige, at problemerne drejer sig om rådets sammensætning, og dér synes vi fra konservativ side, at det er godt, at man nu udvider repræsentationen for Dansk Ungdoms Fællesråd fra én til tre repræsentanter. Det er en naturlig og rigtig styrkelse af brugerne af vejledningen.

Men når det drejer sig om som noget nyt at tilføje repræsentanter for de etniske minoriteter og for invalideorganisationerne, må man spørge: Har disse grupper noget særligt vejledningsbehov i denne sammenhæng? Det har vi svært ved at se. Vi har stor forståelse for, at de skal ind på mange områder, men lige når det drejer sig om studie- og erhvervsvejledning, har disse grupper vel ikke noget særligt behov.

Når det drejer sig om spørgsmålet om ligestilling, skal der så ifølge lovforslaget være to repræsentanter, dels én fra Ligestillingsrådet, dels én fra Danske Kvinders Nationalråd, og det er en slags dobbeltrepræsentation, navnlig fordi Danske Kvinders Nationalråd jo sidder i Ligestillingsrådet. Kunne det ikke være nok med bare én?

Og så er der landbrugsrepræsentanterne. Landbruget er ganske vist et stort erhverv, men det tegner sig kun for et sted mellem 4 og 5 pct.

af den samlede beskæftigelse, så i den henseende er det jo ikke længere noget stort erhverv, men alligevel skal det ifølge lovforslaget have to repræsentanter i dette råd, dels én fra SALA, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger, dels en fælles repræsentant for De danske Landboforeninger og Dansk Familielandbrug. Kunne man ikke nøjes med én fra landbrugets side?

Med disse ord og med en henstilling om at drøfte rådets sammensætning nøjere, sådan at vi kan få det samlede antal repræsentanter i rådet ned fra de 22, der er lagt op til, vil jeg tilsige min velvillige behandling af lovforslaget under udvalgsarbejdet.

Aage Frandsen (SF):

SF kan også give tilslutning til forslaget, men der er enkelte elementer, vi godt vil diskutere nærmere.

Det er klart, at når det drejer sig om uddannelse og erhvervsvejledning, er det her nogle rammer. Det store, vigtige arbejde bør gøres rundt omkring for at sikre, at unge mennesker får den vejledning, de har brug for, sådan at de er så godt orienteret, inden de foretager deres valg, at vi undgår, at så mange unge, som tilfældet desværre er i dag, opgiver undervejs i deres uddannelsesforløb, ikke mindst inden for erhvervsuddannelserne. Det er det, som er det helt centrale.

Udvalgets sammensætning er jo noget, som alle kan diskutere, og det er altid et kildent emne, for hvorfor skal den gruppe med, og hvorfor skal den gruppe ikke med. Når man så bliver klar over, at der nu er nogle grupper, der gerne vil med, måske fordi de har henvendt sig til arbejdsministeren, eller fordi arbejdsministeren selv har fået en god idé, og det skal arbejdsministeren ikke klandres for, sker der jo let det, at man nødig vil såre dem, der sidder der i forvejen, og derfor vil man ikke tage fat i, at der måske er nogle af dem, der har siddet igennem årene, der ikke skulle være der. Men nu har ministeren så en mulighed for at tage diskussionen op, for der er andre ordførere, der har været inde på det.

Under alle omstændigheder er vi helt enige i de tilføjelser, ministeren har. Vi mener, det er rigtigt, at Ligestillingsrådet er det organ, der skal repræsentere den særlige ligestillingssynsvinkel, og jeg har det ikke på samme måde som fru Charlotte Antonsen, at jeg ikke kan synes, at argumenter, som kommer fra kvinder, godt kan

være mere nærliggende. Jeg er i hvert fald flere gange i min tilværelse blevet belært om ting, som jeg ikke selv havde fundet på, og netop fordi kvinder har en anden tilgang til nogle ting, kan kvinder komme med ideer, som mænd ikke er kommet med. Det er formentlig også derfor, vores historie ser sådan ud, som den gør.

Derfor synes jeg, det er rigtigt, at Ligestillingsrådet er med. Om det så betyder, at Danske Kvinders Nationalråd ikke skal være med, vil jeg indtil videre også overlade til ministeren at give en vurdering af. Det er vel nærmest en tradition fra gammel tid, at Danske Kvinders Nationalråd var med, hver eneste gang der skulle være en kvinde, men for os er det i hvert fald sådan, at det er Ligestillingsrådet, der generelt repræsenterer det synspunkt, vi skal have ind i det, ikke specielt at det altid skal være en kvinde, men vi skal have ligestillingsprincippet ind i denne sammenhæng.

Med hensyn til de to andre organisationer som nye medlemmer synes vi, det er rigtigt, at de er med, ikke mindst Rådet for Etniske Minoriteter, for i mange sammenhænge, hvor vi diskuterer problemer med at få unge ind i uddannelser og ind i forskellige erhverv, må vi sige, at den gruppe, som er mest klemte, er unge, som tilhører gruppen af etniske minoriteter, og derfor er det rigtigt, at den er med.

Hvis man skal diskutere forskellige typer af job for dem, der er handicappet på forskellig vis, synes vi også, det er fornuftigt at tage De Samvirkende Invalideorganisationer med.

Jeg er altså enig i nogle af de bemærkninger, som tidligere ordførere er kommet med om, at der måske er nogle grupper, som pr. tradition er repræsenteret med et bestemt antal, som man kan kigge på, sådan at antallet af medlemmer som helhed ikke behøver at blive øget; men vi er hundrede procent enige med ministeren i de tilføjelser, ministeren kom med.

Vibeke Peschardt (RV):

Lovforslaget har til formål at styrke Rådet for Uddannelses- og Erhvervsvejledning, der blev oprettet i 1981.

Når nu den socialdemokratiske ordfører har åbnet ballet med hensyn til at tale om størrelsen af det her meget store råd, vil vi da heller ikke være fremmede over for at se på størrelsen af det.

Til gengæld vil jeg godt sige, at jeg er meget glad for at se, at ligestillingen er repræsenteret med endda to medlemmer, og jeg vil godt sige

til hr. Aage Frandsen, at jeg faktisk mener, at Danske Kvinders Nationalråd repræsenterer noget med 1,2 mio. mennesker, og så vidt jeg ved indgår en del af fagbevægelsen i det, og derfor er det en vigtig repræsentant at have.

Vi ser også positivt på, at ungdommen, etniske minoriteter og invalideorganisationerne får indpas, så de får lejlighed til at ytre sig her.

Vi kan i det hele støtte lovforslaget.

Annette Just (FP):

Når vi nu har sådan et råd, er det selvfølgelig fornuftigt at få det til at fungere effektivt. Fremskridtspartiet vil absolut støtte, at det i det mindste kommer til at fungere effektivt, så alt det pæne, der er blevet sagt om det, vil jeg gerne tilslutte mig.

Men med hensyn til størrelsen og sammensætningen af det, vil jeg egentlig talt også tilslutte mig det, Socialdemokratiet åbent og ærligt startede med at sige, nemlig at det er for stort, for det er vi meget enige i.

Jeg vil også have lov til at sige noget, jeg ved vil komme bag på ministeren, nemlig at jeg faktisk synes, det er en god idé, at invalideorganisationerne er med, for jeg tror, at erhvervsrådgivningen mange gange har haft vanskeligt ved at sige, at her er netop muligheder også for den gruppe mennesker. Det er i virkeligheden sjældent, at man husker at tage dem med, når man ikke lige aktuelt sidder og har en person foran sig, som har det behov. Så det vil jeg meget gerne have vi taler videre om i udvalget.

Om det skal være Ligestillingsrådet, eller om det skal være Danske Kvinders Nationalråd, er for mig lidt ligegyldigt. Jeg synes måske, at ét absolut kunne være nok. Jeg ved, at det efterhånden er gået op for alle folketingspartier, at jeg mener, at alle på arbejdsmarkedet er mennesker, og derfor synes jeg, det er forkert, at vi overhovedet opdeler os i kvinder og mænd, og at vi skal vælges til et eller andet råd, fordi vi enten er kvinder eller mænd. Det mener jeg er grundlæggende forkert.

Da jeg nu skulle forberede mig på det her fine lovforslag, tænkte jeg, at der må være nogle høringssvar, for tingene er jo ikke blot blevet sendt ud til uddannelses- og erhvervsvejlederne. De er også blevet sendt til Landsarbejdsrådet, Ligestillingsrådet og De Samvirkende Invalideorganisationer, men ikke desto mindre var den besked, jeg fik fra ministeriet, at der ikke lå nogen tilbagemeldinger.

Det undrer mig meget, og derfor vil jeg bede om, at vi som noget af det første får høringssvarene, for der må ligge nogle høringssvar, og jeg er ret overbevist om, at selv om vi er meget aktive og ivrige ordførere på dette område, er der nok nogle små detaljer, vi ikke har fået med, og dem vil jeg i hvert fald glæde mig til at få hurtigst muligt.

I øvrigt vil jeg godt helt principielt sige, at det ville være dejligt, om høringssvarene altid forelå inden første behandling af lovforslag. Jeg ved, ministeren før har lovet det, og det vil jeg blot gerne have gentaget.

Jette Gottlieb (EL):

Det er jo glædeligt, når samfundets interesser og den enkelte interesser er sammenfaldende, sådan som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, og Enhedslisten kan da også støtte forslaget.

Erhvervs- og uddannelsesvejledning er vigtig, ingen tvivl om det, bare man ikke lider af den vrangforestilling, at erhvervsvejledning i sig selv skaber flere job, og uddannelsesvejledning i sig selv åbner uddannelser eller skaber flere uddannelsespladser.

Vejledningsopgaverne er ikke blevet mindre af de nye regler på dagpenge- og kontant-hjælpsområdet for de unge under 25 år, men man skal ikke tro, at det i sig selv kan skabe en større motivation hos den unge, der tvinges ind i en uddannelse, der måske ikke lige var den, han eller hun på sigt havde drømt om, eller som skubbes ind i et uddannelsesforløb af 18 måneders varighed, som ikke bliver skabt ud fra et uddannelsesbehovshensyn, men ud fra arbejdsmarkedspolitiske hensyn.

Rådet bliver stort, meget stort, men sådan går det jo, når man opdager, at der er nogle, der mangler, f.eks. de uddannelsessøgende selv, og ikke tør smide andre ud.

Men jeg indrømmer, at Enhedslisten varmt støtter, at de nye grupper, der med forslaget kommer ind i rådet, er helt nødvendige at få med.

Vi støtter altså lovforslaget.

Peter Duetoft (CD):

Det gør vi da også, altså støtter lovforslaget. Vi kan da godt tage en diskussion om sammensætningen, og så lad os gøre det i udvalget, men hvis det kan skabe fred og ro og ingen fare, så vel hellere én mere end én mindre; lad os altså ikke få et stort slagsmål om sammensætningen.

Hvis der er nogen begrundelse for, at de pågældende organisationer skal blive der, er det nok ikke et medlem fra eller til, der afgør, om det fungerer; men lad os gennemgå det i udvalget og lad os se, hvordan verden ser ud.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil også ved dette lovforslag sige tak for støtten fra alle Folketingets partier til, at man skal have en så effektiv vejledning som overhovedet muligt. At der er sket noget i de sidste 15 år, tror jeg er indlysende for enhver, og så er man også nødt til at kigge på, om systemerne er i takt med tiden, og det er sådan set det, forslaget er et eksempel på.

Det er ikke et eksempel på, vil jeg godt sige til fru Annette Just, at RUE, altså Rådet for Uddannelses- og Erhvervsvejledning ikke har fungeret effektivt, for det har det faktisk, men der er sket det, at samfundet har ændret sig, vejledningsopgaverne er blevet mere omfattende, der er meget mere mangfoldighed i tingene, og derfor har der også været et ønske om at kigge på sammensætningen. Jeg vil godt mane i jorden, at det ikke skulle have været effektivt nok, som det er, men 15 års levetid gør altså, at vi har følt, at der var behov for at kigge på det.

Diskussionen om rådssammensætningen handler på den ene side om, om der var lidt flere, der burde komme med, og på den anden side om, om det så ikke bliver for stort. Jeg stiller mig selvfølgelig åben over for en diskussion om sammensætningen af rådet. Jeg vil ikke kommentere hvert enkelt medlem, og hvorfor lige præcis det hensyn er taget, altså hensynet til de etniske minoriteter, til de handicappede og til kvinderne. Det står sådan set for sig selv. Der ligger nogle overvejelser bag sammensætningen, som jeg samlet set så har draget konklusion af i den sammensætning, der nu ligger på bordet, men lad os tage det stille, roligt og fredsommeligt i udvalget og også andre steder.

Jeg er meget enig i hr. Aage Frandsens meget fine argumentation for hensynet til ligestillingsaspektet. Der er ingen tvivl om, at i vores vejledning mange steder ligger det alt for, kan man sige, neutralt, og vi har altså stadig væk et – nu kan jeg godt se, jeg provokerer fru Annette Just – meget kønsopdelt arbejdsmarked, som nogle af os i hvert fald er optaget af at få brudt lidt op, og dér tror jeg altså vejledningen spiller en rolle.

Jeg tror også, den spiller en rolle for både etniske grupper og handicappedes muligheder for fodfæste, men nu skal jeg nok lade være med

at provokere flere frem, for jeg er som sagt optaget af og åben over for en diskussion om sammensætningen af rådet.

Det må være en misforståelse, at der ikke skulle foreligge høringssvar. Selvfølgelig foreligger der høringssvar, for al lovgivning fra Arbejdsministeriets side kommer jo ud til høring. I det øjeblik, udvalget spørger efter høringssvar, vil de selvfølgelig også fluks blive sendt over, men det har nu aldrig været sådan, vil jeg sige til fru Annette Just, at høringssvar har foreligget før en første behandling. Det har altid knyttet sig til selve førstebehandlingen, og jeg har i hvert fald aldrig tilkendegivet, at jeg ville bidrage med høringssvar, før lovforslaget forelå til førstebehandlingen. Men tak for støtten.

Det er da rigtig nok, som det er blevet sagt af fru Jette Gottlieb, at der er lavet nogle nye regler. Vi har sagt, at de unge skal i uddannelse, og det betyder, at vejledningsbehovet bliver meget nærværende og meget konkret, for vi er optaget af at sikre, at de unge mennesker ikke kommer ind i en blindgyde, og at de får noget kvalitet i uddannelsen. Derfor vil jeg sådan lidt stilfærdigt sige, at fru Jette Gottliebs opfattelse af, at de unge nu med tvang skal mases ind i en uddannelse, de ikke bryder sig om, og at de ikke kan bruge det til noget, er forkert. Selvfølgelig gør vi alt for at vejlede de unge ind i uddannelse, som de også føler er noget for dem, og som de engagerer sig i, for uddannelsesmotivation spiller selvfølgelig en rolle for det, man får ud af en uddannelse, og jeg tror, det er vigtigt, at man vejleder korrekt, ikke bare af hensyn til samfundsressourcer i al almindelighed, men også ud fra de frustrationer, de unge får, hvis de bliver vejledt ind i et forkert uddannelsesforløb og et par år efter bliver klar over, at de ikke kan blive færdige med det, enten fordi de ikke kan klare det, eller fordi de slet ikke bryder sig om arbejdet, for så skal man hele vejen om igen.

Så både af økonomiske og af menneskelige grunde er det selvfølgelig vigtigt, at vi har en så præcis, målrettet og effektiv vejledning som overhovedet muligt, og jeg synes, det er godt, at hele Folketinget står bag den opfattelse.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil for det første sige, at jeg da er glad for, at ministeren er åben over for at diskutere sammensætningen af rådet, og så kan det da godt være, at vi ikke skal diskutere det så længe hér,

men jeg undrer mig alligevel over, at ministeren så lægger vægt på, at Ligestillingsrådet og Danske Kvinders Nationalråd skal med, fordi det har de været i gamle dage. Det var i hvert fald hr. Aage Frandsens argumentation, som ministeren tilsluttede sig.

Jeg vil spørge ministeren: Er det ikke korrekt, at kvinder i dag får lige så lange uddannelser som mænd, ja, faktisk får længere uddannelser end mænd? Er det ikke bedre, at kvinderne bliver repræsenteret i dette råd på grund af deres kvalifikationer, dvs. via de organisationer, der nu får indstillingsret og får mulighed for at besætte de pladser, der er i rådet, frem for at kvinderne som i gamle dage skal sidde der, alene fordi de er kvinder?

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg kan glæde ministeren med, at det faktisk overhovedet ikke var Ligestillingsrådet, jeg ville tale om.

Ministeren svarede, da jeg sådan pænt sagde, at det da var udmærket, hvis vi fik en effektivisering, at det nu ikke var nødvendigt, for det havde jo fungeret fint hele tiden, og at vi bare lige skulle have det lavet sådan, at det også kunne klare fremtiden.

Må jeg stille et enkelt lille spørgsmål til ministeren efter at have læst teksten i den lov, vi reviderer nu: Var der ikke præcis de samme muligheder i loven før, som der er nu? Rent faktisk har rådet op til nu haft større mulighed for selv at tage opgaver op og rådgive ministeren, end det vil få fremover, hvor det bliver lagt mere til rette, og hvor det får strammere tøjler på.

Den eneste virkelige forandring er jo rådets sammensætning, så lad os være ærlige at sige, at det er det, det drejer sig om. I loven stod der faktisk før, at dette råd, som har været nedsat siden 1981, faktisk har haft alle muligheder for at tilvejebringe alt dette vejledningsmateriale, og at det kan tilbyde rådgivning herom, og det kan gøre alt muligt – distribuere og fremstille, og hvad ved jeg – så det er ikke det, der er ændringen. Ændringen er kun sammensætningen, hvis man går ned i, hvad der reelt står, og ikke blot driver ordkløveri.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Det er, som om de mange kvindelige ordførere, der har været heroppe, tager det for givet, at det med ligestilling er noget med, at der skal være en kvindelig repræsentant i dette råd, men det kan lige så godt være en mand.

Der er jo tale om ligestilling, og ligestilling betyder ikke positiv særbehandling af kvinder. Ligestilling betyder ligestilling, og hvis der absolut skal være to medlemmer, en fra Danske Kvinders Nationalråd, og det må vel ifølge sagens natur være en kvinde – det hedder jo Danske Kvinders Nationalråd – var det meget naturligt, at repræsentanten for Ligestillingsrådet var en mand, hvis der endelig skal være tale om ligestilling. Ellers må vi sige det, som det er, at man ønsker særbehandling af kvinder.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Der var i går i Folketinget en debat om de naturvidenskabelige uddannelser og i hvilket omfang de kunne blive mere attraktive for forskellige unge mennesker og ikke mindst for piger. Det var en central del af diskussionen, at det var et problem, at de ikke i tilstrækkeligt omfang tiltrak kvinder, og derfor er det altså en vinkel på det. Det er ikke noget med, at kvinder pr. automatik er ringere stillet end mænd, men vi synes vel nok mere eller mindre alle sammen, at det er synd og skam, at der ikke er kvinder inden for de naturvidenskabelige områder, lige så vel som man kan sige, at det er synd og skam, at der inden for uddannelse af børnehavepædagoger og slige ting ikke er så mange mænd. Det er ud fra et ligestillingssynspunkt, og det er derfor, at Ligestillingsrådet er centralt, for det har ligestillingssynspunkter, som det skal varetage.

Jeg tillod mig så rent faktisk at sætte et lille spørgsmålstejn ved, om Danske Kvinders Nationalråd, bare fordi det pr. tradition var med, også hørte med, selv om jeg ved, at det repræsenterer vel 60 pct. af kvinderne. Men jeg ved ikke, hvor mange kvinder der føler sig engageret som medlemmer af Danske Kvinders Nationalråd, for det er jo en paraplyorganisation. Jeg vil skyde på, at en række af de politiske partier er med, men på den måde føler man sig jo ikke som en del af det; derimod synes jeg, at ligestillingssynsvinklen er helt afgørende i denne diskussion.

Med hensyn til, om det skal være mænd eller kvinder, har jeg opfattet det sådan, at enhver,

som indstiller en repræsentant til rådet, får at vide, at i henhold til lov om den slags udpegnings skal man udpege en mand og en kvinde. Så er det op til ministeren at skønne, om det nu skal være den ene eller den anden, og deri ligger der også en forventning om, at uanset om vi har Danske Kvinders Nationalråd eller Ligestillingsrådet med, vil der være en nogenlunde ligelig repræsentation af mænd og kvinder i rådet, når det bliver samlet til sidst. Så kan det godt være, at der er en enkelt, f.eks. Danske Kvinders Nationalråd, der har svært ved at finde en mand, som det kan indstille, og det kan også være, at det for en af erhvervsorganisationerne kan være svært at finde en kvinde – det har arbejdsministeren i anden sammenhæng haft problemer med og har så sendt det tilbage – men det er jo på den måde, man tilsikrer, at der både er kvinder og mænd med.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Så fik vi alligevel en debat ud af det, vil jeg sige. Jeg synes, at det har været meget nyttigt at få de afklaringer af, at der i hvert fald er forskellige synsvinkler på, om Danske Kvinders Nationalråd og Ligestillingsrådet skal være placeret. Jeg er enig med hr. Aage Frandsen i, at det faktisk er vigtigt, at der er så mange forskellige synspunkter i det råd, som altså er ansvarligt for det vejledningsmateriale, der sendes ud til unge mennesker, så de kan orientere sig på arbejdsmarkedet på den mest effektive måde og ikke løber ind i frustrationer, fordi de er blevet vejledt forkert osv.

Jeg tror faktisk, at det er en meget god idé, at rammen for diskussion om vejledningsmaterialet er så god og så rummelig som overhovedet muligt. Det strækker sig altså lige fra mænd til kvinder og lige fra Dansk Ungdoms Fællesråd til Arbejdsgiverforeningen SALA, og det, jeg tror, vi i udvalget skal prøve at drøfte, er faktisk, hvor mange hensyn der er, og hvordan de skal koges sammen.

Det har faktisk, vil jeg sige til fru Annette Just, fået en stærkere placering, og det har også fået en anden rådssammensætning, men det er rigtigt, at der da har været vejledningsopgaver, der er løst, og det har jeg også tilkendegivet her, på en tilfredsstillende måde. Der er for nylig udarbejdet en meget fornem nærmest leksikonvejledning, der hedder »DUEL«, hvor det faktisk for unge mennesker er meget nemt at orientere sig om vejledningsmulighederne, og det er kolossalt vigtigt, at der er et godt materiale.

Men alting kan jo altså blive bedre, og det er det, dette projekt rent faktisk går ud på. Jeg håber faktisk også, at når rådet til sidst er sammensat, vil det leve smukt op til udvalgsloven, som jo siger, at der skal være en kønsmæssig balance i råd, nævn og udvalg. Det er altså underlagt udvalgsloven ligesom al anden udvalgssammensætning, som vi Folketinget og regeringen er ansvarlige for.

Hvad hr. Frank Dahlgaard vil definere som en kvalifikation, vil andre måske ikke definere sådan, og omvendt. Det er meget, meget svært at vurdere kvalifikationer, men principielt er det da sådan, at de, der skal være med til at rådgive andre om vejledningsmaterialet, naturligvis har de kvalifikationer, der er nødvendige til det. Det sørger organisationerne fint for; det har de i hvert fald gjort indtil dette øjeblik.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ove Fich):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 187: Forslag til lov om ændring af lov om ophævelse af dobbeltbeskating i forbindelse med regulering af forbundne foretagenders overskud (EU-voldgiftskonventionen). (Udvidelse med Finland, Sverige og Østrig).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 24/1 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.